

Dz.U. 1989 Nr 34 poz. 180**USTAWA****z dnia 29 maja 1989 r.****o zmianie niektórych przepisów prawa karnego, prawa o wykroczeniach oraz innych ustaw.****Art. 1.**

1. W Kodeksie karnym wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 129 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „a państwo to zapewnia wzajemność”;
- 2) w art. 133 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje § 2 w brzmieniu:
„§ 2. Przepis § 1 stosuje się, jeżeli państwo sprzymierzone zapewnia wzajemność.”;
- 3) w art. 276 w § 1 po wyrazie „przestępstwo” dodaje się wyrazy „zagrożone karą roku pozbawienia wolności lub surowszą.”;
- 4) w art. 282 po wyrazie „przeciwdziałania” dodaje się wyraz „przemocą”;
- 5) art. 282a i 287 skreśla się;
- 6) w art. 284 dodaje się § 3 w brzmieniu:
„§ 3. Przepis § 1 stosuje się w razie popełnienia czynu na szkodę państwa sprzymierzonego, jeżeli państwo to zapewnia wzajemność.”;
- 7) w art. 285 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje § 2 w brzmieniu:
„§ 2. Przepis § 1 stosuje się, jeżeli państwo obce zapewnia wzajemność.”;

Art. 2.

W Kodeksie postępowania karnego wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 64:
 - a) w § 2 w zdaniu pierwszym wyrazy „a w wyjątkowych wypadkach może zezwolenia odmówić” i w zdaniu drugim wyrazy „lub odmowa” skreśla się,
 - b) dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:
„§ 2. Na zastrzeżenie prokuratora, o którym mowa w § 2 przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.
§ 3. Na postanowienie sądu, wydane w myśl § 3, zażalenie nie przysługuje.”;
- 2) w art. 206:
 - a) w § 1 zdanie ostatnie otrzymuje brzmienie: „Czas i powód zatrzymania należy stwierdzić na piśmie, które doręcza się zatrzymanemu, oraz pouczyć go o prawie wniesienia do sądu zażalenia na zatrzymanie.”,

- b) dodaje się § 4 w brzmieniu:
- „§ 4. Przepis art. 220 stosuje się odpowiednio, z tym że zawiadomienie zastępuje na żądanie zatrzymanego.”;
- 3) po art. 207 dodaje się art. 207a w brzmieniu:
- „Art. 207a. § 1. Zatrzymanemu przysługuje zażalenie na zatrzymanie do sądu rejonowego, właściwego ze względu na miejsce zatrzymania.
- § 2. Sąd rozpoznaje zażalenie niezwłocznie. W razie uznania bezpodstawności zatrzymania, sąd poleca niezwłocznie zwolnić zatrzymanego i zawiadamia o tym organ uprawniony do sprawowania nadzoru nad organem, który dokonał zatrzymania.”;
- 4) w art. 222:
- a) w § 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) sąd właściwy do rozpoznania sprawy na wniosek prokuratora na okres do roku,
- 2) Sąd Najwyższy na wniosek Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych wypadkach na dalszy okres oznaczony, niezbędny do ukończenia śledztwa.”;
- b) § 3 otrzymuje brzmienie:
- „§ 3. Na przewidziane w § 2 pkt 1 postanowienie przysługuje zażalenie.”;
- 5) w art. 383 § 1 średnik zastępuje się przecinkiem, a dalsza treść przepisu otrzymuje brzmienie: „jednak nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie albo umorzono je warunkowo; Sąd Najwyższy nie może ponadto wymierzyć kary śmierci, jeżeli ta kara nie została orzeczona przez sąd pierwszej instancji.”;
- 6) w dziale XI tytuł rozdziału 50 otrzymuje brzmienie:
- „Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, aresztowanie lub zatrzymanie”;
- 7) w art. 487 w § 4 kropkę skreśla się i dodaje wyrazy „lub zatrzymania.”;
- 8) w art. 488 w § 1 kropkę skreśla się i dodaje wyrazy „lub zwolnienie zatrzymanego.”;
- 9) art. 489 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 489. Nie można żądać odszkodowania i zadośćuczynienia:
- 1) z powodu niesłusznego skazania - po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia, dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia,
 - 2) za oczywiście niesłuszne aresztowanie - po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie,
 - 3) za oczywiście niesłuszne zatrzymanie - po upływie 3 miesięcy od daty zwolnienia.”

Art. 3.

W Kodeksie wykroczeń wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 52a otrzymuje brzmienie:

„Art. 52a: Kto:

- 1) publicznie nawołuje do popełnienia przestępstwa lub je pochwała,
- 2) publicznie nawołuje do nieposłuszeństwa lub przeciwdziałania przemocą ustawie albo prawnemu rozporządzeniu organu państwowego,

jeżeli zasięg czynu albo jego skutki nie były znaczne

- podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.”;

2) w art. 63:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia lub posiada radiowy aparat nadawczy

- podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.”;

b) dodaje się § 4 i 5 w brzmieniu:

„§ 4. Usiłowanie, podżeganie i pomocnictwo do czynu określonego w § 3 są karalne.

§ 5. Można orzec przepadek przedmiotów wymienionych w § 1-3, choćby nie stanowiły własności sprawcy.”;

Art. 4.

W Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 58:

a) w § 2 wyrazy „stosując w miarę potrzeby art. 73 pkt 4” skreśla się,

b) § 3 skreśla się;

2) w art. 73 pkt 4 i 6 skreśla się;

3) art. 108 skreśla się.

Art. 5.

W ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o urzędzie Ministra Spraw Wewnętrznych i zakresie działania podległych mu organów (Dz.U. Nr 38, poz. 172) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zatrzymanemu na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3 przysługują uprawnienia przewidziane dla zatrzymanego w trybie Kodeksu postępowania karnego.”;

2) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3.

Art. 6.

W ustawie z dnia 31 lipca 1985 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 38, poz. 181) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 oraz oznaczenie ust. 1 skreśla się;

2) w art. 4 w ust. 1 pierwszy akapit roty ślubowania otrzymuje brzmienie:

„Ja, obywatel Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, świadom podejmowanych obowiązków funkcjonariusza pełniącego służbę w resorcie spraw wewnętrznych - ślubuję: służyć wiernie Narodowi Polskiemu, chronić ustanowiony Konstytucją Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej porządek prawny, strzec bezpieczeństwa Państwa i jego obywateli, nawet z narażeniem swojego życia i zdrowia.”;

3) w art. 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Funkcjonariusz zgodnie ze złożonym ślubowaniem jest obowiązany wiernie służyć Narodowi Polskiemu, chronić ustanowiony Konstytucją Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej porządek prawny, strzec bezpieczeństwa Państw i jego obywateli, nawet z narażeniem życia i zdrowia, oraz sumiennie wykonywać zadania nakreślone przez naczelne organy władzy państwowej, Prezydenta Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w ramach porządku prawnego określonego na podstawie ustaw.”

Art. 7.

Postanowienia w przedmiocie tymczasowego aresztowania, wydane przed dniem wejścia w życie, są skuteczne w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia jej wejścia w życie.

Art. 8.

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Przepisy art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 5 wchodzi w życie z dniem 1 października 1989 r.

3. Przepis art. 6 pkt 3 wchodzi w życie z dniem objęcia urzędu przez Prezydenta Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.